Στοὺς 4 πρώτους νάφτες, τιμονιέρηδες (ἀπὸ 1 ½ μερδικὸ)	»	6
Στοὺς 30 νάφτες (ἕνα μερδικὸ ὁ καθένας)	»	30
Στοὺς 4 μούτσους (μισὸ τέταρτο στὸν καθ.)	»	2
		69 (1)

Ἡ τιμιότη ὁλονῶνε εἴτανε ὀνομαστὴ καὶ μόλο ποὺ δὲν κάναμε συβόλαια (ἀναμεταξύ τους, δὲν ἀκούστηκε τὸ παραμικρὸ παράπονο γιὰ κατάχρηση ἢ γέλασμα. Μ' ἀφτὸ τὸν τρόπο κατορθώσανε τὰ τρία αὐτὰ ξερόνησα σκαρώνοντας ἕνα στόλο σημαντικὸ ν' ἀποχτήσουνε περιουσίες μεγάλες ποὺ θὰ εἴτανε ἀδύνατο νὰ γίνουνε ἂν ὁ καθένας ἔμενε μοναχός του.

(ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΓΚΟΣ ΧΑΤΖΗΣ

1) F. Boulanger. Ambelakie σελ. 105.

ΤΟ ΞΑΛΩΝΙΣΜΑ

— Τοῦ χρόνου μὲ καλό.

Πάβεις δουκάνι ;...Θ' ἀκουστῆ
τὸ ἐρωτικὸ δερμόνι,
τὸ φκιάρι ποὺ χαρμπώνει
τὸ στάρι τὸ ξαθό,
καὶ τῶν παιδιῶν τὸ π'λάλημα
μὲ τὰ σακιὰ στὴ ράχη.
Μιὰ δὲν κουνᾶ τὸ στάχι...
κοιμᾶται στὸ κοιλό.

— Τοῦ χρόνου μὲ καλό.

Κοτόπουλά μου λέφτερα
τὰ σκύβαλα ἁλωνέψ'τε,
φοράδες μου μισέψ'τε,
στ' ἀθάνατο βουνό.
Καὶ σὺ τσαρδάκι γκρέμισε,
φράχτες πιὰ ξαπλωθῆτε,
σουργκιά μου μαζωχτῆτε..
Τοῦ χρόνου μὲ καλό.

— Τοῦ χρόνου μὲ καλό.

Θ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

"Ο ΝΟΥΜΑΣ"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 5.— Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δρ. 7
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες (2 δρ. τὴν τρίμηνία) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομή του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὀμόνοια, Εθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλή, Σταθμος Ὑπόγειου Σιδερόδρομου (Ὀμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολλάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ὁ Διάδοχος κι ὁ Ταγματάρχης — Γενναδιακοὶ φαμφαρονισμοί— Γεννάδιος κι Ἀλήθεια—Μιὰ ἔκκληση.

ΣΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ τὰ στρατιωτικὰ ποὺ γενήκανε τὴν περασμένη βδομάδα στὴν Πάτρα, ὅταν πέρασε ἀπὸ κεῖ ὁ Διάδοχος, κάπιος ταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ τὰ θαλάσσωσε. Κι ὁ Διάδοχος, ἀφοῦ τοὔψαλε πρῶτα τὸν ἀναβαλλόμενο, τοὔκαμε κι αὐτὴ τὴν παρατήρηση :

— Κι ὅμως σὲ προβιβάσανε καὶ ταγματάρχη !

Ὁ κ. ταγματάρχης, ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά, δὲν παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ στρατό ! τουλάχιστο οἱ φημερίδες δὲ γράψανε τίποτα τέτιο· μὰ οὔτε καὶ μίλησε, ἐνῶ μποροῦσε, στέλνοντας στὸν ἀγόριστο τὴν πειθαρχία μπροστὰ στὸ φιλότιμό του ποὺ κατακουρελιάστηκε, νὰ μιλήσει στὸ Διάδοχο καὶ νὰν τοῦ πεῖ :

— Καὶ τί φταίω, ἐγώ, Ὑψηλότατε, ἂν μὲ προβιβάσανε ; Μοῦ δώσανε ἕνα γαλόνι παραπάνου καὶ τὸ πῆρα. Καὶ θἄμουνα κουτὸς ἂν δὲν ἐδεχόμουνα ! Τί φταίω ἐγὼ γιὰ τὸν προβιβασμό μου ; Φταῖνε κεῖνοι ποὺ φορτώνουνε μὲ γαλόνια τὰ κούτσουρα καὶ κεῖνους πρέπει νὰ πᾶτε νὰ βρεῖτε, Ὑψηλότατε, καὶ νὰν τοὺς βρίσετε. Κι ὄχι ἐμένα !

Κ' ἐπειδὴ **ἐκεῖνοι** *λέγουνται ὅλοι μαζὶ μ' ἕνα ὄνομα* **Ρωμαϊκο**, *ἤγουν* **Ἑλληνικὴ Πολιτεία**, *μὲ τὴν 'Ελληνικὴ Πολιτεία ἔπρεπε νὰν τὰ βάλει ὁ Διάδοχος κι ὄχι νὰ φορτωθεῖ ἄδικα τῶν ἀδίκων ἕνα φτωχὸ ταγματάρχη καὶ νὰν τοῦ βγάλει τὸ καινούριο γαλόνι ξυνό.*

★

ΤΑ ΠΙΣΩ μπρὸς πάλι ! Ὁ κ. Γεννάδιος τῆς Λόντρας ξαναμίλησε γιὰ τὴ γλώσσα, ξαναμάσσησε δηλ. τὶς γνωστές του ἀηδίες, κι ὁ διαβολάθρωπος ὁ Σταματίου μᾶς τὶς σερβίρησε τὴν περασμένη Κεριακὴ στὴν «Ἀκρόπολη» μ' ἕνα ὅμορφο ἄρθρο, *δημοτικώτατα* γραμένο.

Καὶ εἶπεν ὁ κ. Γεννάδιος :

— Διατὶ νὰ λέτε *Κάϊζερ* καὶ ὄχι *Καίσαρα ; Κάρνεζη* καὶ ὄχι *Καρνεγέκην ; Πὶερ Λοτὶ* καὶ ὄχι *Πέτρον Λότη ; Μοναχὸ* καὶ ὄχι *Μόνοικον ; Τατόϊ* καὶ ὄχι *Δεκέλειαν ;*

Εἶπε κι ἄλλα. Εἶπε :

— Πᾶς ἄνθρωπος διὰ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐκφράζεται, μαρτυρεῖ ἀκουσίως καὶ ἀπροβουλεύτως τὸ ποιὸν τῶν διαλογισμῶν του καὶ τῆς ψυχῆς του τὴν ροπήν. (Συμφωνότατοι ! Τὸ ποιόν, ἡ ροπὴ κτλ. τοῦ κ. Γεννάδιου εἶναι σκολαστικώτατα). Προσέξατε νὰ μὴ χάσωμεν τὴν γλώσσαν μας, τὴν παλυτιμωτέραν τῶν κληρονομιῶν ὅσας ἔλαχεν ποτὲ εἰς γένος ἀνθρώπων».

Καὶ εἶναι νὰ χτυπάει κανεὶς τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο ὅτα συλλογιστεῖ πὼς βρεθήκανε μυαλωμένοι Ρωμιοὶ ποὺ τὸ θεωρήσανε ἐθνικὴ συμφορὰ γιατὶ δὲν πέτυχε αὐτὸς ὁ κυριος στὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς ἢ τουλάχιστο γιατὶ δὲ διορίστηκε πρέσβης στὴ Λόντρα !

★

ΚΑΛΑ ὅμως τοῦ τὴ σκάρωσε ὁ Σταματίου. Ὁ κὺρ Γεννάδιος τοῦ εἶπε :

— Ἐγκατελείψατε τὸ μουτιοῦ Πσικαρὶς μὲ τὰ γλωσσικά του τέρατα καὶ ἐκτρώματα καὶ ὅλους τοὺς ἐκβεβηκχευμένους χυδαίους βαρβαρίζοντας καὶ ἀνοίξατε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν Ἀλήθειαν !...

Κι ὁ Σταματίου, τόσο συγκινήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια του, ποὺ ἔπιασε κ' ἔγραψε τὸ ἄρθρο του στὴν ἀληθινή μας γλώσσα ποὺ τὴ βρίσκει χυδαία καὶ βάρβαρη ὁ κὺρ Γεννάδιος, γιατὶ ὁ ἄμοιρος δὲν τἀξιώθηκε, μὰ οὔτε καὶ θὰ τἀξιωθεῖ ποτέ, νἀνοίξει τὰ μάτια του καὶ νὰ δεῖ τὴν Ἀλήθεια.

★

«ΤΟ ΒΡΑΔΙ τῆς 1ης τοῦ Ἕβρη ἔπιασε φωτιά, τὸ πῶς κανένας δὲν ξέρει καλά, ἡ Ἐκκλησιὰ τῶν Ἅγ. Πάντων καὶ τοῦ Νεομάρτυρα Γεωργίου. Εἴτανε νύχτα βαθιά, ὅλο' ἐκοιμόταν. κανένας δὲν τὸ δοκήθηκε στὴν ἀρχή της, κι ἔτσι ἡ ἄγρια φωτιὰ εὕρηκε καιρὸ νὰ τὰ καταφάει ὅλα. Ἀπὸ τὸ βράδι ἐκεῖνο ἐκκλησια δὲν ὑπάρχει πιά. Στὴ θέση της τέσσερεις μαυρισμένοι τοῖχοι ὑψώνουνται· σὲ πιάνει λύπηση στὴν καρδιά ! Ἡ στέγη πεσμένη, τὰ παράθυρα, οἱ θύρες καμένες, τὸ Εἰκονοστάσι συντρίμματα καὶ τοῦ θαματουργοῦ Νεομάρτυρα ἡ εἰκόνα καμένη. Μονάχα τὸ ἅγιο Ποτήρι καὶ τοῦ ἅγιου Μύρου ἡ θήκη ἔμειναν ἀνέγγιχτα, λὲς καὶ μᾶς τἄφιαε ὁ Μέγας Θεὸς γιὰ νὰ μᾶς πεῖ : Νά, τὰ ἁγιά μου αὐτά, μὲ αὐτὰ θὰ θεμελιώσετε καινούριο τὸ Ναό μου».

Καὶ ξακολουθεῖ μὲ τὴν ἴδια ὅμορφη γλώσσα καὶ μὲ τὸ ἴδιο πονεμένο ὕφος ἡ *ἔκκληση* ποὺ κάμανε οἱ Παξινοὶ ἐπιτρόποι τῆς ἐκκλησίας τῶν ἁγ. Πάντων καὶ τοῦ ἅγ. Γεωργίου πρὸς τοὺς πανταχοῦ Παξινοὺς καὶ κάθε Χριστιανόν».

Κι ὁ Κώστας ὁ Μακρῆς ποὔγραψε τὴν ἔκκληση αὐτή, δυὸ καλὰ μαζὶ πέτυχε· καὶ τοὺς Παξινοὺς θὰ συγκινήσει, μιλώντας τους ἴσια στὴν καρδιά, νὰ δώσουν ὅ,τι μπορεῖ ὁ καθένας τους γιὰ νὰ ξαναχτιστεῖ ἡ καμένη ἐκκλησιά, καὶ τοὺς πατριῶτες τους ὅλους θὰν τοὺς μπάσει στὸ Γλωσσικὸ ζήτημα, χωρὶς νὰν τὸ καταλάβουν, ἀφοῦ ἡ ἐκκλησή του θὰ διαβαστεῖ ἀπὸ ὅλους τοὺς Παξινούς.

σηκωθῶ...ἴσια ! μωρ' ἴσια !

— Τότε, εἶπ' ἡ κυρία Σεβαστή, πάω καὶ γώ, παιδιά, νὰ πέσω. Δὲν ἔχω πολὺ κέφι ἀπόψε. Καλὴ νύχτα σας !

Μὲ χίλια βάσανα κατώρθωσ' ὁ Ἀράπης νὰ φέρῃ τὸ γιατρὸ στὴ βάρκα του, κοψομεσασμένος ἀπ' τὸ βαρος του· δὲν εἴτανε παιχνίδι νὰ κουβαλήσῃς στὰ χέρια τὸ γέρο γιατρό, τὸν ὁλοστρόγγυλο, ποὺ θὰ ζύγιζε, σίγουρα, καμιὰ ἐννενηνταριὰ ὀκάδες, ἀφῆσε ποὺ δὲν ἔδινε καμιὰ βοήθεια, παρατῶντας τὸ κουφάρι του σὰν πεθαμένο. Τὸν ἔμπασε στὴ βάρκα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ συντρόφου του, τοῦ Σπύρου, τοῦ στρωσε στὴν πρύμη τὸ χαλί, τοὔβαλε κ' ἕνα μαξιλάρι καὶ σὲ λίγο ὁ γιατρὸς τὸν πῆρε γιὰ καλά, ροχαλίζοντας. Τὰ παιδιὰ ξαναγυρίσανε στὰ βραχάκια καὶ χαζεύανε κοιταζοντας τὴ θάλασσα.

— Δὲ σᾶς φαίνεται πὼς τὸ κόκκινο φανάρι τοῦ καναλιοῦ ταξειδεύει ; κοίταξε κεῖ, Θόδωρε ζερβά...

— Δυὸ κόκκινα φῶτα βλέπω, θἄναι, ξέρεις, κανένα βαποράκι τοῦ καναλιοῦ...

— Νά καὶ τὸ πράσινο φανάρι στὴν ἄλλη πάντα, νά καὶ τρίτο φῶς ψηλά ! Εἶναι βαπόρι μεγάλο κ' ἔρχεται ἴσια κατὰ δῶ...

— Τέτοια ὥρα βαπόρι ; Δὲν πιάνουνε τέτοια ὥρα βαπόρια ! —εἶπ' ὁ Γιάννης μὲ τὴ συνειθισμένη ἐπιμονή του.

— Μὰ τί συζητᾶς, ἀδερφέ, ποὺ φαίνεται πιὰ ξεκάθαρα, δὲ βλέπεις ;

Ἀλήθεια, ξεχώριζε κανεὶς λίγο λίγο στὴ σκοτεινιὰ τὸ πλεούμενο νησάκι ποὺ κατὰ κεῖ ζύγωνε γοργοτάξειδο. Στὴν ἀρχὴ μόνο τὰ χρωματιστὰ φανάρια καὶ τὸ ψηλὸ τοῦ καταρτιοῦ θωρούσανε, μὰ σὲ λίγο γύρισε κάπως τὴν πλώρη του καὶ φαινότανε καθαρὰ μόνο τὸ κόκκινο κι ἄλλα πολλὰ στὴ σειρά, ἀπ' τὶς φωτισμένες του καμαρίτσες. Στὴ βαθιὰ σιγαλιὰ βαρὺ κι ἄγριο ἀκούστηκε τοῦ βαποριοῦ τὸ σφύριγμα καὶ γύρω τὰ βουνὰ τἀντιλαλήσανε. Τὸ βαπόρι ἔπιανε στὸ Λουτράκι

— Τί ἄνεμο !—εἶπ' ὁ Γιάννης—καινούριο δρομολόγιο κάνανε ;

— Ἔτσι φαίνεται ! Βλέπεις πὼς δὲν ἔχεις πάντα δίκιο κὺρ Γιαννη !

— Πὲς τὴν ἀλήθεια, τέτοια ὥρα περίμενες βαπόρι ;

— Ὄχι, βέβαια, μὰ νὰ ποὺ τὸ εἴδαμε !

Τὸ βαπόρι ζύγωσε στὰ «Κύματα» καὶ σφύριξε δυὸ τρεῖς ἀπανωτοῦ φορές, φανερώνοντας πὼς δὲν ἔχει καιρὸ νὰ περιμένῃ. Τέτοια ὥρα νὰ μπαρκαριστῆ κανεὶς δὲν τόχε, φαίνεται, σκοπὸ καὶ πολὺ ὥρα δὲν ἀργοπόρεψε τὸ βαπόρι. Θἄφησε κανένα ταξειδιώτη, σὰν εἶχε, καὶ μ' ἕνα στερνὸ σφύριγμα ξανακίνησε. Μὲ τὰ σφυρίγματα τοῦ βαποριοῦ βγῆκε ὄξω κ' ἡ Μαριὼ καὶ χάζευε κι αὐτὴ μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ κοιτάζοντάς το. Σὰν ξεκίνησ' ἔτρεξε βιαστικὴ στὸ φοῦρνο, ποὔχε μαζωμένα θυμάρια καὶ ξερόκλαδα, πῆρ' ἀπ' αὐτὰ στὴν ἀγκαλιά της ὅσα μπόρεσε πιότερα κ' ἔστησε τέσσερες πέντε σωροὺς πάνω στῆς ἀκρογιαλιᾶς τὰ βραχάκια, στὴ σειρά, χύνοντας σὲ κάθε σωρὸ καὶ λίγ' ἄχερα.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, βρὲ Μαριώ, τὸν Ἅη Γιάννη μᾶς ἔφερες ;

— Μονάχα τοῦ Κλυδώνου θἀνάβουμε φωτιές ; Στασου τώρα νὰ δῆς τί ὄμορφα ποὺ θἄναι ! Πρώτη βολὰ π' θὰ περάσ' τὴ νύχτα βαπόρ' θὰν τὸ χαιρετήσουμε μὲ τὶς φωτιές μου !

Τὸ βαπόρι ζύγωνε τώρα στὸν Κάβο, ἄκρη ἄκρη πλέοντας, κι ἀκουγότανε ντούπ ντούπ ! καθαρὰ ὁ κρότος τῆς μηχανῆς του Ζουγραφιζότανε φωτερὸ τὸ σκαρί του στῆς νύχτας τὴ σκοτεινιά, σὰν ξωτικὸ τῆς θάλασσας τελώνιο, μάστραφτερὰ μύρια μάτια, ποὔβγαζε στὴν ἀνάσα του σπίθες καὶ καπνούς, τράντταζε τριγύρω τὰ βουνὰ στὸ μουγγρητό του κι ἄφιν'